

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2406/2021
13.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јанковић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС „Београд“ из Београда – Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1904/21 од 19.05.2021. године, у седници већа која је одржана дана 13.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1904/21 од 19.05.2021. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 295/19 од 26.03.2019. године, која је исправљена решењем Основног суда у Лазаревцу П1 295/19 од 13.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка по ревизији исплати износ од 81.607,15 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 295/19 од 26.03.2019. године, која је исправљена решењем Основног суда у Лазаревцу П1 295/19 од 13.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада за период од 01.04.2016. године до 30.11.2019. године исплати појединачне месечне износе са каматом ближе означене у овом ставу изреке пресуде, као и да за тужиоца на ове износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених, доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати у износ од 49.650,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1904/21 од 19.05.2021. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 295/19 од 26.03.2019. године, која је исправљена решењем истог суда, под истим бројем од 13.07.2021. године у ставу првом и другом изреке тако што је ставом другим изреке одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада, за период од 01.04.2016. године до 30.11.2019. године, исплати појединачне месечне износе са каматом ближе означене у ставу првом изреке пресуде, као и да за тужиоца на ове износе уплати надлежном Републичком фонду за ПИО запослених, доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 295/19 од 26.03.2019. године, која је исправљена решењем истог суда, под истим бројем од 13.07.2021. године, тако што је обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 9.750,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, а одбијен као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 49.650,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.03.2021. године, као дана пресуђења па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време. У утуженом периоду од 01.04.2016. године до 30.11.2019. године тужилац је обављао рад тако што је радио сваки други дан 12 сати - од 07,00 до 19,00 часова, а између тога је одмарао 36 сати. За то време су други запослени обављали исте послове као и тужилац. Тужени је за тако обављени рад вршио обрачун и исплату зараде у складу са чланом 30. Посебног колективног уговора, али без увећања зараде за 8,9% по основу сменског рада, у складу са чланом 38. Посебног колективног уговора. Тужени по том основу дугује тужиоцу за означени период износ од 146.071,55 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 164. Закона о раду усвојио тужбени захтев. По налажењу тог суда, тужилац је у наведеном временском периоду радио у сменама и зато има право на увећану зараду у складу са чланом 108. став 4. Закона о раду и члана 38. став 1. тачка 4. Посебног колективног уговора туженог, у висини утврђеној вештачењем.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, начин рада тужиоца нема карактер сменског рада због чега он неосновано потражује од туженог исплату по том основу.

Овако становиште другостепеног суда није правилно.

Дефиниција сменског рада садржана је у Директиви Европске уније 2003/88/ЕЦ која није непосредни извор права, али доприноси његовом тумачењу. По тој дефиницији, сменски рад је такав начин организације рада по коме радници мењају једни друге на истом радном месту у складу са одређеним образцем, укључујући образац ротирања који може бити непрекидан или са прекидима (континуиран или дисконтинуиран).

Запослени на истим пословима које ради и тужилац смењивали су се према унапред утврђеном редоследу: 12 сата рада – 36 одмора – 12 сати рада, што значи да је у конкретном случају обављан сменски рад.

Тужени није спорио да је тужилац обављао рад на изложени начин, нити је оспорио висину тужиоачевог потраживања утврђену вештачењем, па је због погрешне примене материјалног права од стране другостепеног суда побијана пресуда преиначена и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је донета правилном применом чланова 153. став 1. и 154. ЗПП, а тужиоцу су досуђени потребни трошкови које је имао у првостепеном поступку у складу са АТ и ТТ.

Одлука садржана у ставу другом изреке донета је применом члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Тужиоцу су досуђени трошкови поступка по ревизији у укупном износу од 81.607,15 динара и то за састав ревизије износ од 18.000,00 динара, за судску таксу за ревизију у износу од 25.442,86 динара и судску таксу за одлуку по ревизији 38.164,29 динара. Висина ових трошкова одређена је применом АТ и ТТ према вредности спора.

Тужени није успео у поступку по ревизији, због чега нема право на накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**